

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hord-
va vagy vidékre postán
küldve
Egész évre 6 frt — kr
Fél évre 3 frt — kr
Negyedévre 1 frt 50 kr

Hirdetések díja:
□ centiméterenként 3
kr. Kereskedők és gyá-
rosok külön árkedvez-
ményben részesülnek.
Bélyegdíj 30 kr.

Nyitlár sora 20 kr.

KÖZÉRDEK

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Szerkesztői iroda

kiadóhivatal:
Nagyenyedi Könyv-
nyomda és Papírár-
gyár Részvénytársaság
Főter 38. szám alatt,
hova ugy a lap szelle-
mi részét illető köz-
lemények, mint az
előfizetések és
hirdetések bér-
mentesen küldendők.

Kéziratok nem adat-
nak vissza.

A humanizmus utján.

(L. I.) Nagy lépésekben halad az em-
beriség a valódi műveltség utján előre.
S a műveltség alatt nem az egyoldalú
elméletet értem, amely mellett a népek
milliói barbárságban élhetnek, s amely
mellett társadalmak s államok intézmé-
nyei a legdurvább ököljogot valósíthat-
ják. A műveltség az emberi jogok tiszt-
teletét, a nyersség és erőszakos szen-
vedélyek megfékezését jelenti. Ez fogja
megteremni azt a boldogabb korszakot,
melyet a békekongresszusok idealistái
tervezgetnek és előkészítgetnek.

Mosolyogni fog talán az olvasó; ta-
lán csak muló hangulatnak fogja betudni
azt, hogy nekem a humanizmus hala-
dását éppen most jutott eszembe dicsőí-
teni. Éppen most, midőn örületes ver-
senyben igyekeznek az európai államok
egymást a fegyverkezés terén megelőzni;
mikor Franciaország új és tűzálló ágyu-
kat öntet; mikor a legközelebbi delegá-
cióink előtt bizonynyal ott fog állani
a Krupp- és Uchatius-ágyuk ujjá önté-
sének kérdése legalább 4—5 millió fo-
rint új költség alakjában; mikor szerte-
szét haditanácsokat tartanak; diploma-

tak utaznak, alkusznek és szövetséget
kötnék-bontnak államok biztosítására;
mikor egyik hadihajó a másikat éri
Kréta környékén s a legkülönfélebb
zászlók alatt szállnak harcizosok a vita
alatt levő sziget okkupálására.

És mégis úgy van, amint állítottam.
Nagy lépéseket teszünk a humanizmus
utján. Az angolszász faj viszi itt a vezér-
szerepet, amint már régóta ez mutatja
fel leginkább az erőérzet biztosságának,
az önálló nemzeti individualitás sikerei-
nek, a tiszteletreméltó s értékes ha-
gyományok kegyeletes kultusza mellett
a haszontalan és terhes ódságok tör-
lésének példáit. Anglia és Északamerika
szerződést kötött, hogy netán felmerülő
vítás kérdéseiket nem ágyuval, vagy
unalmas diplomáciai alkudozással inté-
zik el, hanem nemzetközi választott
bírósgot kérnek fel az ítéletre. Az
európai kontinens lakói közt a művelt-
ség hajtásainak befogadására legfogéko-
nyabb talaj ebben is Franciaország
volt; itt is mozgalom indult meg, hogy
hasonló szerződéses viszonyba lépjenek
az Unióval.

Talán messze van még az a jövődő,

mikor az európai államok, melyeknek
külügyi viszonyait a multba visszanyuló
okok vagy a dinasztiai meggyökerezett
hagyományai irányítják, mindnyájan ezt
az utat követik. Messze van még az az
idő, mikor annak a belátásnak érvényre
lehet emelkednie, hogy az erő nem a
fegyverben van, hanem ellenkezőleg: a
fegyver nagy erőt tart lekötve haszna-
vehetetlenül. Talán mi leszünk azok,
kik utóljára válunk meg régi dicsősé-
günk szimbólumától s magyar díszünk
nélkülözhetetlen részétől, jó kardunktól.

De vannak jelek, amelyek a fegyver
uralmát és kiváltságait a mi rozsdás
kontinensünkön is fenyegetik. A német
császár, aki különben valóságos példa-
képe a katonás természetnek, szigoruan
korlátozta a párbajt az ő hadseregében
s tisztjeinek ezivódásait becsületbírósg
elé utalta. Ez történt abban a hadse-
regben, mely hagyománya, fegyvelme-
zetsége és fegyveres dicsősége által
első ma az egész világon. Ez a jel
olyan jövődőt mutat, melyben a fegy-
vernek béke-időben és hivatalon kívül
való viselése nem ad sem speciális
őnézetet, sem kiváltságot, sem véres

TÁRCZA.

Az első légyott.

— Tanulságos mese serdülő ifjak részére. —

Hárman valánk önkéntesek az X. Y. cs.
kir. (akkor még az „és“ szó csak jámbor
ohajtás volt) ezredben: én, Elemér és Jankó
Három improvizátor, kiknek legfőbb gondjuk
volt a katonai évet lemorzsolni, az éjjelek-
ből nappalt csinálni (mit lumpolással sike-
resen lehet elérni), a rapportot népesíteni
s amugy is mérges kapitányunkat még mer-
gesebbé tenni.

Egy vasárnap délután Isten tudja hánya-
dik kaszárnya-áristom örömeit élveztük. Vég-
telen unalmasan telt az idő. Mindegyikünk
szeméből kiolvasható volt a kiszökés vágya,
de napos káplárunk és az inspekciós fraj-
ter e dicséretre méltó szándékunkban meg-
akadályoztak azzal: mindegyre „ezimme-
rünkbe“ toppantak, saját szemükkel meg-
győződést szerzendő arról, ott vagyunk-e
még?

De dacára ezen jobb ügyhöz méltó szor-
gos ellenőrzésnek, megszöktünk volna, ha
mérges kapitányunk fenyegetése mint Da-
mokles kardja fejünk fölött nem függ, ki
ez esetben Regimentsrapportra ígért vinni
bennünket és saját szavai szerint „a 21 nap
ajnczelaristomot még az öreg Isten sem ve-
szí le nyakukról.“

A snajdig, szép Elemér végig fektüve
kemény ágyán ábrándozott; én egy francia
rémregény olvasásával kintam magamat,
Jankó pedig egy kölesön kért rossz hegedűt
s füleinket. Kivülről be-behangzott a kürt
napos-káplárt hívó jele, majd egy-egy sze-
menszedett jámbor fohászokadás, melyet rö-
gön kurjongatás kísért, valószínűleg olyan-
tól, ki velünk együtt egy sorban, s kaszárnya-
áristomban leledzett.

Elemér hirtelen felugrik:

— Fink! Kigondoltam egy kis una-
lomlüzöt!

— Mit? — kiáltjuk egyszerre Jankóval.

— Mondja el mindegyikünk első szerelmi
kalandját! Ezzel is öljük az időt s egy
kis visszaemlékezés erre nem is fog rosszul
esni.

— Helyes! — zúgtuk rá Jankóval, én a
könyvet, Jankó a hegedűt ágyunkra dobva
— de ki kezdje?

— Kezdem én! — felelé Elemér.

— Halljuk! — ordítjuk Jankóval mint
valami képviselő-választók.

Elmondott egy egyszerű, kedves kis ka-
landot, tele romantizmussal, idealizmussal
és semmi pikantiával. Oly egyszerű volt,
mint egy mezei virágokból kötött eszokor,
amit nem érdemes leírni.

Én réám került a sor. Az én első sze-

relmi kalandom éppen ellenkezője volt az
előbbinek, mit nem szabad leírni.

— Halljuk Jankót!

Jankó megpödrítve nyalka kis korom-fe-
kete bajuszát, szokása szerint az én do-
hánytárczából egy szivarkát sodorintva,
reá gyujtva, — kezdé:

Már kis gyerek korom óta imádója vol-
tam a női nemnek. 6 éves koromban szen-
vedélyes szerelemre gyuladtam a volt daj-
kám iránt, ki azonban ezt másképp értel-
mezte. Tízéves koromban a szakácsnének
hatalmas nagy arányu termete zavarta meg
keblem nyugalma, kit sovár pillantásokkal
kísértem, anélkül, hogy érzelmeimet beval-
lani elég merész lettem volna.

Tizennégy éves voltam s még szerelmi
kalandom nem volt, mi végtelen elkeseri-
tett, mert a velem egykoru Gyula osztály-
társam már több hódítással dicsekedett,
s midőn bizalmasan bevallottam kaland-
mentes voltomat, bámulattal csapta össze
kezeit:

— Lehetetlen, lehetetlen! — felkiáltásba
törve ki.

Szégyenkezve bizonyítam, hogy biz ez
igy van.

— De hogy lehet ez? Hisz egy férfinak
(mi már azoknak véltük magunkat) csak
egyed kell kacintani s tiz nő is hull kar-
jaiba! Tán nincs bátorságod?

táplálékot a könnyen balösvényre kerülő emberi indulatoknak.

Az az idő pedig már — amint a napi események világosan bizonyítják — el is érkezett, amikor nemcsak hogy dinasztiák nem vihetik tetszésük szerint egymás ellen a népeket; hanem a népek képviselője is mindenfelé a legnagyobb aggodalommal tekint egy-egy kitérhető zűrzavar elébe. Mindenki fél attól, hogy munkabíró emberek százezreit s a civilizáció vívmányait biztos pusztulásba terelje; visszarettennek attól a gondolattól, hogy egy európai háború zavarai mindenütt felszabadítják az állami rend felforgatására czélzó törekvéseket. Ime, háttérbe szorulnak akkor a nagy nemzeti aspirációk, titkos vágyak és nyilvánvaló czélok, mikor a fegyverek töltve vannak s mikor milliók kezei állnak készen az elsütésükre. Miért is akart revanche-t venni Franciaország? Miért is haragszik az olasz királyság a francia republikára? Vajjon az orosz és angol nagyhatalmak közt nincs semmi féltékenykedés? Vajjon Bosznia okkupálása és a bolgár fejedelemség sohasem bántotta Poroszország érzékenykedését?

Ki emlékszik ma mindezekre, mikor előtte áll a rettenetes valószínűség, hogy egész népek irtó harcra kerüljenek egymással? Mindegyik józan fejű nép fél attól a felelősségtől, hogy megnyissa a pusztulás útját, melyet nem jelöl sehósem győzelem, hanem mindenütt csak vér, csak legyőzött és elpusztult civilizáció. A Mannlicher-puska, az aczébron-ágyú, az ekrazit-gránát, a füsttelen löpor, a torpedó-naszád kény-

szerének nagy szerepe van ugyan ebben a humanizmusban; de azért ez mégis csak humanizmus marad. Tigris nem lehet muzsikával szelidíteni, erőszakos szenvedélyeket sem pusztá elméletekkel.

A hatalmaknak egyetértése abban, hogy a krétai tüzet lokalizálni kell s a szikrákat a tengerbe fojtani, mielőtt a kontinensre juthatnának, egy lépés azon az uton, melynek végén a nemzetközi bíróság intézménye áll.

A közelgő veszedelem híre még más tekintetben is összehozta újabban az európai államokat. Velenczében Európa orvosai közös értekezletre gyűltek egybe, hogy az indiai pestis óvószereiről tanácskozzanak.

Az emberiség nagy lépésekben halad előre; s nem gondolkozik az tárgyilagosan, aki csak a hiányokat látja meg.

Le az álarczozal.

Budapest, február 13.

A levélügy, melyet a néppárt tiszteletreméltó vezére Molnár János oly frivol módon rántott elő, az egész országban nem csekély felháborodást keltett. Ez a párt minden nyílt és titkos czinkosaival együtt minden lehető és lehetetlen eszközzel iparkodott egy ballhat elefantta fujni fel és egy levél ötletéből, melyről báró Baffy említést tett, melynek tartalma és szó szerinti szövege azonban még ma is ismeretlen, amely levél tulajdonképen nem is levél, a miniszterelnök ellen oly szemtelen vádak emelt és oly perfid inszINUÁCIÓKAT kísérelt meg, amelyeknek a miniszterelnök kifogástalan jelleméről és szeplőtlen személyéről okvetlen a botrány szerzőjére kellett visszapattanniok. Bizalomra méltó oldalról a miniszterelnök rendelkezésére bocsátottak egy levelet, melyet ő nyílt ülésben egyszerűen

megemlített. Ez a tényállás. És ezt használta ki a legfrivolabb módon a czimzet, Molnár apát, parlamenti rekriminációra, később feljelentésre a miniszterelnök ellen. Oly eljárás ez, amely egy hazafias érzelmű becsületes emberhez felette méltatlan és amelyhez egy irritált embernek a sötét lelke és felizgatott kedélye szükséges.

De ha már ebben a világításban is igen furesának tűnik fel Molnár apát erkölcsé: eljárását még utálatosabbnak fogjuk találni, ha egy oly levélügyet szellőztetünk a nyilvánosság előtt, amely az erkölcsös Molnár apát urral magával esett meg.

Csik vármegye alispánja Bencke Antal 1896. évi augusztus 16-án Domokos János csikszeredai plébánosnak, aki neki jó barátja és iskolatársa, egy magánjellegű, bizalmas levelet irt, melyben kérte és intette barátját, hogy ne csatlakozzék a néppárt-hoz és óvakodjék Molnár apáttól. Ezt a bizalmas, személytől személyhez intézett levelet Molnár apát egy néppárti újságban szóról-szóra lenyomtatta.

Az alispán a leghevesebb szemrehányásokat tette barátjának Molnár piszkos eljárása miatt, mire Domokos plébános a következő levéllel válaszolt, melynek közzétételére a „P. Corr.”-et felhatalmazták:

„D. a J. Kr.! Kedves Barátom! Tegnapról keltezett éles, sértő és kihívó levedre engedj meg, hogy éppen „a gyermekkor óta fennálló szívélyes viszonyból fogva” barátságos őszinteséggel válaszolok. Midőn ama bizalmas leveledet, az apát urral a város megnézésére indulva, kezemhez vettem és olvasni kezdettem, az apát ur kíváncsián kérdezte tőlem, hogy kitől kaptam, s miután mondtam, hogy az alispán urtól, rögtön csaknem kiragadta kezemből, mielőtt végig olvastam volna. A levelet azután magam is elolvastam, zseembe akartam tenni, de az apát ur kért, hogy adjam át ismét neki a levelet, mert nagyon érdekes. Én semmi

Őszintén bevallottam, hogy ez, ilyen kérdésben, teljesen hiányzik nálam.

De remélem, van valaki, ki iránt érdeklődöl, hisz a mi korunkban a virágnak nyílania kell, mert a kikelet erre készíti.

Türelmes vallomást teszek, hogy igen is érdeklődöm egy hölgy iránt, ki már nem fiatal, de hatalmas természetű hölgy, és ki az én nagynénem.

— Nem tesz semmit! Szerellemnek a vérrokonsághoz semmi köze! Csak az a kérdés: férjes-e nagynénéd?

— Az!

— Akkor baj, baj, nagy baj! Azaz: dehogyan baj, a nénéd férjére lesz csak baj!

Gondolkozóba esett egy kissé.

— Nem mutat valamelyes hajlandóságot irántad?

— De igen, ahányszor meglátogat bentünket, mindig cukrot hoz nekem!

— Cukrot hoz neked!?

— Mindig megsimogatja fejemet!

— Fejedet megsimogatja!?

— És mindig homlokon csókol!

— Homlokon csókol!?! Te gyáva nyúl!

Hisz ezek mind kézzel fogható bizonyítékai annak, hogy irántad érdeklődik, téged mint férfit s nem mint rokont szeret!

— Vajjon?

— Hátározottan! Becsületemre! Ne hívd meg Gyulának, kinek már 12 szerelmi kalandja volt, mind férjes nővel, ha ez nincs így!

— Hisz öcsémmel is ezt teszi! — vétem ellen.

Szánakozó mosolylyal nézett végig.

— Te bárgyu! — hízelt — öcséid gyermekek, velük érezheteti rokoni szeretét így, de veled mint férfival nem! Ezekben gyöngéd módon tudodra adott bátorítások rejlenek, mit te — oh bárgyu férfi! — megérteni nem tudál. Volnék én csak a helyedben!

— Mit tennél? — kérdém mohón.

— Mit? Bevallanám szerelmemet szóval!

— Jaj! Azt nem mernéd!

— Nem merném? Nem? No ha nem merném szóval, bevallanám egy levélkében, mit úgyesen a kezébe csusztatnék.

— Levélkét a kezébe csusztatnál?

— Igen! A hatás elmaradhatatlan volna, mert ezzel — úgy szólva — kényszeríteném érzelmeinek bevallására és arra, hogy karjaimba omoljon!

— Karjaimba omoljon! — kiáltám rémülten — hisz a néni kétmázsás asszonyosság! Megvetőleg nézett végig.

— Ha férfi vagy, hogy férfi, nem pedig gyöngé báb! Remélem, még nem puhult el a magyar vér, még van erő karjaidban.

— Van! — mondtam alig hallhatóan és kevés önbizalommal.

— No ha van, így tégy és czélt érsz! Ha pedig nincs bátorságod, akkor ne állj szóba velünk férfakkal, kik egy ily gyerekre, mint te, csak szánakozással tekinthetünk.

Egy hegyeset köpött felém s eltavozott.

Sokáig tanakodtam magamban, míg elhátároztam, hogy férfi leszek! Este meg is irtam a levelet, mely így hangzott:

Drága, imádott angyalom!

Mióta eszmélni tudok, szeretlek. Gyerek korom óta álmaim tárgya te vagy, de csak most, férfi-koromban merem neked bevallani, azt is bátorításaid folytán, melyek kézzel foghatóvá teszik, hogy te is szeretsz engem, oh imádott hölgy! Azért kérlek vasárnap délután 5 órakor a protestáns sírkertben a volt polgármester sírjához elfáradni, ahol téged tárt karokkal vár

sírig imádó

ifj. Holló Jankód.

A levelet másnap a iskola előtt megmutattam Gyulának. Figyelmesen elolvasta, mely után vállamat megveregette:

— Nagyon jó, nagyon ügyes! Látom, hogy férfi vagy! Most csak az átadás kérdését oldjuk meg. Maradjunk annál: kezébe csusztatod!

— Nem, nem! — tiltakozék kézzel-lábbal — ezt nem merem megtenni!

Ismét ama átkozott gunyos mosoly ült arcára, mely minden józan gondolkozási képességemet megbénította, de most a henczegést ébresztette fel bennem, bölcsen elhallgatva azt: a néni kurucz asszony s hátha arczomhoz vágja suljos tenyerével együtt e drága kis levélkét?

rosszat nem sejtve, újból átadtam. Mikor a levél kezében volt, kért, hogy hagyjam nála, de én erre nem voltam hajlandó, éppen azon okból, mert baráti bizalomból levén írva, csak engem érdekel. Ekkor az apát ur a levél egyik lapját, melyen aláírásod volt, lehasítva, azt nekem visszaadta azon kijelentésével, hogy legyek megnyugodva, mert ime, „ebből is láthatja, hogy nem akarom felhasználni.” Nagyon sajnálom, hogy ez így történt, de oly nagy ural szemben mit tehettem volna, ki ennyire visszaélt az én engedékenységgem és jóhiszeműségemmel. Légy tehát meggyőződve, kedves barátom, hogy én nem „önként adtam át leveledet”, hanem mintegy kényszerítve csikarta ki azt kezemből az apát ur, mit én sem fogok annyiban hagyni, különösen azért sem, mert neked elégtétellel tartozom és veled a baráti szívélyes jó viszonyt is fenn akarom tartani. Ennyit elégnék találtam a szomorú és reám nézve nagyon kellemetlen ügy érdekében írni. Azért bocsánatot előre is kérve és azt jó szivedtől bizton remélve, szíves üdvözléssel vagyok, Csikszereda, 1896. szeptember 11-én, Domokos János s. k.

Igy szól a jellemző levél, és így fest Molnár apát, ha a maszket letépjük az arcáról. Ó, aki báró Bánffy-t a levélírók megsértése miatt bátorodik vádolni, ilyen tömeg vaját hord a fején. Kicsikar egy alárendeltes állású, jóhiszemű paptársától egy bizalmas levelet, megígéri neki, hogy ezt nem használja fel, és daczára adott szavának, daczára a becsületbeli kötelességnek és a morálnak, a saját lapjában közzéteszi ezt a levelet, mert más lapot nem lehetne rábírnai az ilyen eljárásra.

Ime, az erkölcsessel telített hőse a néppártnak. Alkosson magának az elfogulatlan közvélemény ítéletét e felől a szent álarcos lovag felől.

Budapesti vásárosarnokok.

Budapest székes főváros nagyvárosias fejlődésében oly fordulóponthoz érkezett, amely okvetlen az európai nagyvárosok sorába emeli. Sok millió forint költséggel öt vásárosarnokot épített, melyek diszei a fővárosnak és céljuk, hogy feltétlen biztos közvetítői legyenek ellátásának. Főleg két szempontból indult ki a főváros ez intézmény alapításakor. A közlekedés szabályozása és egészségügyi ellenőrzése és az egész ország bevonása a főváros ellátásához, — volt e két szempont.

Az egészségi szempont különleges budapesti érdek, melyet a fővárosi hírlapok eléggé méltatnak. A főváros egészségtelen viszonyait hangsúlyozzák és azt a reményt fejezik ki, hogy a halálórási számot a vásárosarnokok igen lényegesen kedvező módon fogják befolyásolni. Ép így hangsúlyozzák azt a körülményt, hogy az élelmi szerek forgalmának szabályozása nagyobb versenyt idéz elő, melynek következménye az árak állandósítása és mérséklése lesz.

A magyar vidékre pedig és főleg a magyar mezőgazdaságra a vásárosarnok azon elve bir különös fontossággal, mely közvetlen érintkezést törekszik létesíteni a termelő és fogyasztó közt és a termények kedvezőbb értékesítését már a bonyolult közvetítés kizárása által is elérni akarja.

Eddig az ország távolibb vidékein gazdálkodó termelőknek lehetetlen volt az ország egyetlen és legjobb nagy fogyasztó piacát, a fővárost, felkeresni terményeivel. Minden küldeménynyel személyesen fel kellett jönni a piacra és ezért a kisebb küldeményeket el kellett vonni e piacról. Mások ismét nem tudták értékesíteni terményeiket az eddigi nehézkes közvetítés nélkül, a házaló élelmiszer-kereskedőknek ki voltak szolgáltatva és kénytelenek voltak vagy lemondani az intenzivebb termelésről, vagy terményeiket a saját szük körükben a való értéken alul eladni.

Most azonban a vásárosarnokok megnyitásával egyidejűleg életbe léptette a főváros a hatósági közvetítők intézményét is. Ezek kötelesek minden hozzájuk érkező küldeményt azonnal a legjobban értékesíteni és az elért összeget három nap alatt az áru küldőjének kifizetni. A kormány minden küldemény számára, mely a központi vásárosarnokhoz van intézve, tetemes szállítási kedvezményeket és leggyorsabb szállítást biztosított, és így a fővárossal egyesülve, minden esetre áldásos intézményt léptetett életbe a kis-gazda számára. A most teljesen biztosított értékesítés eddigi sok gondja és fáradsága helyébe most a talaj jobb és intenzivebb megmunkálásának gondja lép és a magyar gazda elég értelmes arra, hogy a leggyorsabban alkalmazkodni tudjon a megváltozott kedvező viszonyokhoz.

Levelezés.

Marosujvár, 1897. febr. 22.

A marosujvári szegénysorsu iskolás gyermekeket segélyező egyesület, mely a múlt évben 600 frt, jelen évben pedig 500 frtot fordított segélyezésekre, február hó 13-án tartotta meg nyilvános táncvigalmát. A jó lelkű, nemesen érző s mindnyájunktól szeretett elnök, nagyságos Fritz Pálné, a két ügybuzgó alelnök: Sándor Jenőné és László Józsefné, valamint a rendező-bizottság tagjai: dr. Bikfalvi Károlyné, Csegezy Gyuláné, Ciccimarra Richardné, özv. Elekes Albertné, Jonás Izidorné, Jovian Antalné, Kádár Jánosné, özv. Márzari Keresztélyné, Orosz Virgílné, Steiger Zsigmondné és Vescseryné Sándorné fáradságot nem ismerő buzgósággal mozdították elő az egyesület anyagi sikerét.

A táncvigalom egyike volt az utóbbi évek legsikerültebb multságainak. A négyeseket mintegy 70 pár táncolta s a Stefánia-bánya nagyterme alig tudta befogadni a nagy és szép közönséget. A jó kedv és vidám hangulat annyira általános volt, hogy

— Nem félek! Én féljek? Dehogy félek! Csak az kellene még! De ez nem praktikus, mert hátha valaki észreveszi? Mi lenne? Vagy: hátha meglepetésében felsikolt? Nekünk férfiaknak nagy elővigyázatossal kell ily esetekben eljárni, nehogy szivünk hölgyét a világ előtt kompromittáljuk!

— Igaz, tökéletes igaz — helyeslé Gyula, kinek szeméből az őszinte csodálkozást tiltakozásom helyes megoldásáért ki lehetett olvasni, mi engem végtelen büszkévé tett — de hogy juttatod kezeihez?

— Nagyon egyszerűen, — felelém fölényesen — becsusztatom kötő-kosarába akkor, midőn a harisnyakötéssel felhagy s tőlünk elmenni készül.

— Helyes! Nagyon helyes! Már látom, hogy férfi vagy; körültekintő, óvatos, ki hölgye becsületét mindennél a világon előbbre helyezi. Ha a nénéd biztatásai nem tennék bizonyossá irántadi meleg érdeklődését, már a levél átadásának e discret módja is elég ok arra, hogy karjaidba omoljon. Férfi vagy, Jankó!

Csak a néninek karjaimba való omlásával ne bízott volna! Hideg verejték ütött ki homlokomon e gondolatra. Mert ha a néni csakugyan megteszi: én lerogyom s a néni engem mint egy egeret bizonyosan szétlapít.

Csütörtökön ellátogatott hozzánk a néni. A séta, a lépcsőkön való felmászás czéklave-

ressé tette s úgy szuszogott, mint egy lokomotiv.

Engem s öcsémet szokása szerint homlokunk csókolta, megsimogatta arcunkat s a szokásos cukor-adományt kiosztotta köztünk. Nagy meglepetést okozott az, hogy én a cukromat öcsémnek adtam, kik nagy örömszivalkodásokba törtek ki, én pedig önértetlen mosolyogtam s a néni mellett settenkedve vártam a kedvező pillanatot, amidőn a „drága kis levélkét” a kiszemelt helyre csusztathatom.

A néni csendesen beszélgetett jó mamámmal (kinek idősebb nővére volt) az időjárásról, toalettekről; egy kis emberszapulást is végeztek. Ez idő alatt mindig ott voltam, férfias komolysággal arczomon folyton a néni fikszirozva. A társalgás érdekesebb témára tért át, amelyet nem tartottak szükségesnek az én fülem hallatára tárgyalni, lévén ez pikáns ügy, valamelyes legújabb való-pör a felmerült botrányok miatt. A néni hozzám fordult:

— Miért ülsz te most itthon? Miért nem mész játszani?

— Igen, igen, — helyeslé a mama — menj játszani!

— Én! — kérdém végtelen csodálkozással — én? E korban játszani? Nevetéses, — törtem ki keserűen — hisz én férfi vagyok!

— Hahaha! — nevet jó mamám s nagy fájdalomra a néni is.

— Te férfi! Te kis . . .! — itt oly jelzővel illettek, mit e tisztos falak között, mely ilyenekhez szokva nincs, ismételnem nem illik.

A néni gunyos nevetése, de még inkább az, hogy a jelzőt ő is ismételte, sőt meg is toldotta, nagyon rosszul esett s már elhatároztam, hogy a levelet nem fogom kötőkosarába csusztatni. A néni látva csüggedtségemet, magához vont, megölelt s megcsókolta.

— Te kis férfi! Kis bohó!

E csók és ölelés előbbi határozatomat tökéletesen megdöntötte, s midőn a néni letette a kötést és bucsuzni kezdett, a levél kosarában volt, s el is vitte szerencsésen.

Ha gyomromat tulterheltem, rendesen rémes álmaim voltak, de mióta leveletem a néni kezében tudtam, álmaim ezekhez képest mennyei álmok voltak. A néni látam kövérebben s pirosabban, mint amilyen volt, kit ölben kellett vinnem s vele szaladnom, mert Józsi bácsi, a kurucz Józsi bácsi, a néni férje, szaladt utánunk egy nagy farkos bottal. Majd a légyott helyén láttam magam a nénivel, ki karjaimba omlott és én nem birtam fenntartani, leestünk, a néni reám esett s én nem tudtam alóla kibújni.

Huh! be jól esett, midőn reggel öcsémet felköltötte, kik mindjárt hangosan diskurálni, majd verekedni kezdtek, oly pokoli lármát csapva, hogy még Árpád apánkat is — ki már közel ezer éve alszik — feléb-

az egész társaság reggeli 4 óráig maradt együtt s egészen csak 6 órakor oszlott szét. Marosujvár intelligenciája és polgársága ismét bebizonyította, hogy az egyesület érdekét szíven viseli s így lehetővé teszi, hogy szegény iskolás gyermekeinket a mult évekhez hasonlóan jövőre is felruházhassa.

Köszönet érte!

A táncvizialom bevétele:

- a) belépti jegyekből . . . 147 frt 50 kr.
b) felülfizetésekből . . . 84 " 48 "
c) egy elárvorezett tortából 6 " 70 "

összesen: 238 " 68 "

Felülfizettek: Ciccimarra Richárd 9 frt, Felix Károly 7 frt 50 kr, Heinzel Sándor 4 frt 50 kr, Wiedeman János 4 frt 50 kr, Ryba Frigyes 2 frt 50 kr, Schillinger N. főerdész (Torda) 2 frt 50, Szilágyi Leopold (Csekelaka) 2 frt 50 kr, a tordai cellulozgyár igazgatója 2 frt, Garda Kálmán (Nagy-Enyed, 2 frt, Sándor Endre (Sulye) 2 frt, Steiger Zsigmondné 2 frt, Barth Mari 2 frt, Szakács és Roth 2 frt, Hirschmann Ede (Nagyvárad) 1 frt 50 kr, Sándor Jenő 1 frt 50 kr, Castaletto Hugó 1 frt 50 kr, Fritz Pálné 1 frt, Csegezy Gyula 1 frt, Jovián Miklós 1 frt, Melzer József 1 frt, Naphtali József 1 frt, Benedek Farkasné 1 frt, Aschenbrenner Mátyásné 1 frt, Ikrich Arnoldné (Alvincz) 1 frt, Dunszt Gyula 1 frt, Reichel Lipót 1 frt, Benedek Lajos 1 frt, Tartler István 1 frt, Susnek Viktor 1 frt, ifj. Szilágyi Péter 1 frt, Márczari Keresztélyné 1 frt, Both Sándor 1 frt, Ciccimarra Richardné 74 kr, Beller Károly 50 kr, Veress Sándor 50 kr, Finta Lajos 50 kr, Jonás Izidor 50 kr, Simonyi Dezső 50 kr, Bálint Andor 50 kr, Gergelyfi Gyula 50 kr, Fekete István (M.-Csesztve) 50 kr, Tóth Irma (M.-Csesztve) 50 kr, Virágháti Jenő (M.-Csesztve) 50 kr, Koblicska Károly 50 kr, Kun Andrásné 50 kr, Schmelzer Vilmos 50 kr, Kovács Károly 50 kr, Vecsernyés Sándor 50 kr, Bilustsák, János (Gernyeszeg) 50 kr, Lőrincz Géza 50 kr, Pop Ágostonné 50

kr. Mendel Izidorné 50 kr, Szilágyi Pál 50 kr, Orbai János 50 kr, Geisler Miklós 50 kr, Dossios Demeter 50 kr, Dossios Merkur 50 kr, Filla Ede 50 kr, Hajós Ferencz 50 kr, Lenz Albert 50 kr, Gotlieb Ignác 50 kr, Steinberger N. 50 kr, Borbé János 50 kr, Bellovári György (Csekelaka) 50 kr, Salamon Samu 50 kr, Vahner Rezső 50 kr, Fischer Izsákné 50 kr, Bod Gábor 30 kr, Szódagyári perzselyből 24 kr, Tamás Ferencz 20 kr, és Grün Géza 50 kr. Melyért fogadják a felségelendők nevében az egyesület hálás köszönetét.

Jovián Antal,
egyesületi titkár.

Fővárosi levél.

Budapest, február 20.

Elsírtam már elégiát is,
Ha volt reá tán alkalom,
Sőt jeremiád is nem egyszer
Csendült föl busan ajkamon.
Vigjátékok is megpróbáltam
S bár nem követé kész siker,
Az vigasztalt, hogy minden ember
Tán mégsem lehet Molière.

A „Bosnyák Anna“-t nem én irtam,
De mindenki Prém sem lehet —
Habár azért sok véres szellem
Bus árnya nyomja lelkemet.
S a sok műfaj, mit elkövettem,
Nem volt több: egy pár sornyi tán . . .
Csak annyi volt, amennyit elbirt
A fővárosi krónikám.

Csak egy hang nem vert még visszhangot
Ez ütött-kopott hurokon —
Hanem ez eddig érthető volt:
E hangra nem volt még okom.
De most, mikor bős harsogással
A févilágon átrivall,
Tán ajkamon is fölszendülhet
A harci dal, a harci dal!

Oh, megvallom, hogy nem harczoltam
Még Marathonnál győztesen,

És mivel bánt ez szörnyen engem:
E háborut már rég lesem.
Ah, érzem, érzem, mint lobog fel
Hő szivemben a harci tűz —
A hívó szót: fel csatára!
E békés tájról messzi tűz.

Mily borzalmasan szép tabló lesz!
— Amint már egykor megírak —
. . . Holttestemen száguldnak át majd
A harci, fujó paripák!
Sirom fölött a büszke márvány,
Mit a kegyelet tesz oda,
S melyre koszorut helyez majdan
Egy hálás, késő unoka . . .

Azaz hogy pardon! megtévedtem,
A szavaim tán tévesek.
Hisz hogy is mondjam? . . . Ej no, hiszen
Még nőtlenségben szenvedek.
De hát ez mindegy, elvégre is
Nem az unoka lényeges —
A márványkő . . . a hír, dicsőség . . .
És Klió, aki feljegyez.

Oh nagyközség, megbocsásson,
Ha szerénynek nem látszom én;
De ezek után kétségtelen,
Hogy krónikásuk fenoméni.
Csak az a baj, hogy velem együtt
Van olyan ur vagy milliő,
Ki látja már, hogy érczkövére
Mint vési nevét rá Klió.

Pedig ez olyan kártyavár csak,
Minőt épít sok balga sziv —
Mert szó sincs róla, hogy bennünket
A közös érdek harczra hív.
E fényes álmat szinte látom,
Mint vonja be a szürke köd
Az elmulásnak fátolyával,
Mely mindent, mindent úgy beföd.

De az is szép lesz, hogyha egykor
Elmondjuk majd, mint szép mesét,
Hogy milyen harci hangulat volt
A févilágon szertesztét.

resztette volna! Természetesen én is felébredtem. Délután a néni ismét ellátogatott hozzánk. Midőn engem meglátott, mintha gunyos mosoly vonult volna végig arcán, mit lehetetlen volt észre nem vennem, mert míg az a széles arczon végig vonult, jókora utat kellett megtennie.

Jó mamámhoz sietett, kivel annak szobájába bezárkoztak. Sugdosódtak, nevettek, de hogy miről beszéltek, azt a kulcslyukon keresztül nem hallhattam. A néni — ki háttal ült felém — valamit átadott jó mamámnak; valami kedves tárgy lehetett, mert nonsokára hallottam angyali mamám jókedvű nevetését.

Gyanu, erős és indokolt gyanu fészkelődött szivembe. Hátha az én levelemet mutatta meg mamámnak, s azért zárkoztak el és azon nevetnek?

E gondolatot nem bírtam kivenni fejemből; szaladtam, nem, rohantam Gyulához, kinek első szava ez volt:

— No mi van a levéllel?

Csüggedten, majd nem kétségbeesetten adtam tudtára, hogy az a néni kezében van s most nagyon szánom-bánom merészségemet.

— Miért?

Elmondtam a néni gunyos mosolyát, mamámmal való bezárkozását, el azt is, hogy mit láttam a kulcslyukon keresztül, mamám jó kedvét, kinek nevetése most is fülemben cseng.

Gyula ismét elővette ismeretes gunyos mosolyát.

— Oh te gyerek! Nem parancsolsz egy pástékli?

— Hát miért? — kértem hűledezve.

— Az kell neked, mert gyerekebb vagy a gyereknél! Nélkülözöd azt a férfi-tulajdönt, mely képessé teszi őt a nők cselekedetéből helyesen következtetni!

— Mi az ördögöt következtessenek a néni cselekedetéből? — kértem mérgesen.

— Azt, te csacsi, hogy nénedet a levél megzavarta, most kétségek között van: mit tegyen? Hozzátok megy, hogy téged lásson és bátoritson, s te szerelmes mosolyát gunyosnak nézted! Bezárkoztam mamáddal, hogy szerelmedet jobban szítsa; vigszágot erőltet magára kettős okból: hogy lelkiismeretét csitítsa, s hogy mamád előtt gyanuba ne jöjjön. Ki tudja, mit mutatott mamádnak? De leveledet nem, mert jegyezd meg: egy férfi szerelmi nyilatkozatát egy nő soha nevetéssé nem teszi!

— Nem teszi! — ismétlém gépiesen s megnyugodva, de nem teljesen. Másnap pénteken reggel a gimnázium előtt a néni cselekedjét látom, ki engem megpillantva felém siet, egy levélkét ad át:

— A nacsás asszony küldi! — sipitá és gyorsan elsietett.

Majdnem elájultam a meglepetés miatt! Szorongattam, majd megforgattam a levelet, címére bámulva:

Tekintetes

Ifj. Holló János IV. gimn. tanuló urnak
Helytt.

A czim bizalmat gerjesztett, felbontottam azt, a levelet kivettem, melybe a néni ákombákomjaira ismertem, s abból ezeket olvastam:

Édes János!

Én is gyerekkorod óta szeretlek, azt tőled most, férfi korodban sem vonom meg. Vasárnap az általad kijelölt helyen leszek.

Csókol forrón szerető néned:
Anna.

Ha a néni szivemen feküdt volna s onnan lepottyan vala, nagyobb könnyebbulést, mint e levél tartalma, nem okozott volna. Szerettem volna ujjongani, üvöltöni, de ettől férfiúi mivoltom visszatartott. Rohantam felkeresni Gyulát, kit egy virslissal a hitelügyében folytatott nagy érdekű, de eredménytelen eszmecsereben találtam. Félrehívtam, de ő, míg egy hatost nem kölcsönöztem neki, amelyen azonnal virslit vett, mozdulni sem akart. A tornaterembe vonultunk, ahol senki sem volt. Áadtam neki a néni levelét. Gyula egyik kezében a virsliket, a másikban a levelet tartva, annak tartalmát átfutva, egy egész virslit szájába dugva, önzéretesen, de tele szájjal kérdé:

— Nos, kinek volt igaza?

— Neked! — bizonyítam őszinte hálával.

S a bölcs utód, ha kérdi majdan,
Hogy mért maradt hát annyiba?
Busan sóhajtva mondogatjuk:
Hjah, hát a diplomácia!

Különben szinte nem tudni még,
Hátha mesénk más véget ér.
És czimnek az fog rátalálni:
„A sok oroszlan s kis egér.”
És hangzani fog eképpen:
... Sok, sok oroszlan harcra kel,
Eldöntendő, a kis egérkét
Talpával melyik nyomja el.

Előbb még csupán disputálnak,
De aztán foly a harc, a vér —
Miközben szépen megmenekül
A kis egér, a kis egér.
Tán fölösleges hozzátennem,
A kis egérke Kréta lesz,
S az oroszlanok jelképében
A nagyhatalmak sorsa ez.

A háborúnak szép reményét
Igy nem adjuk föl teljesen —
S ha nem csalódom, Kolozsvárott
Már foly a harc, a küzdelem.
Mert habár régi szent igazság,
Hogy a belviszály moštoha
Hajbakapott egymással szörnyen
A közmüveltek tábora.

Történt e héten gyilkosság is,
De hát ez nálunk napirend —
És történni fog ezután is
Sok változattal, annyi szent.
A villamfényű alvilágban
Egy kised malőr megesett
De szenzációt nem okozott,
Mert nem első e kis eset.

Ki „Bosnyák Annát” elkövette,
Prém József, hej, csak Prém marad,
A lelkét most már ismét nyomja
Egy pályanyertes új darab.
Oh, Önök tudják bizonyára,
A „pályanyertes” mit jelent —

— No te szerencsétlen kopé, remélem, a
most kölcsönzött piczuládát nem fogod többé
vissza kérni?

— Soha! — jelentém ki ünnepélyesen és
nagylelkűen.

— E napon tanáraink jegyzőkönyvükben csupa
szekundát jegyeztek be nevem után, visszas
feleleteim miatt.

Nem untatlak lelkiállapotom leírásával,
mit a légyott idejéig éreztem, de legyetek
arról meggyőződve, hogy ily lelkiállapotot
még a legnagyobb elienségemnek — az idő-
ben a latin-tanáromak — sem kívántam
volna. Hogy mégis tájékozva legyetek az
íránt, hát csak annyit mondok: a martirok
lassu tűzön és elevenen való nyárson süté-
sét ehhez képest enyhének találtam.

Eljött végre-valahára a várva-várt vasár-
nap. Legszebb ruháimat kértem elő jó ma-
mától.

— Miért ezt, fiacskám? Hisz ez a vizs-
gádra kell.

— Add ide, jó mamám, mert ma szép,
nagyon szép akarok lenni!

— Miért, fiacskám?

— Valami furcsa okot mondhattam, mert
angyali jó mamám jóízűen fölnevetett.

— Oh te kis tacsó! Hát teljesüljön ked-
ved!

Felöltöztem. Hajamat szépen megfésül-
tem, kétfelé választva. A tükörbe pillantva,
tökéletesen meg voltam elégedve magammal,

Bár nem mindig, de néha-gyakran:
A „szinpadilag” képtelent.

Alvinczi Jogász.

Vegyes hírek.

— **Dr. Radu Demeter** lugosi gör. kath.
püspök e hó 18-án városunkban időzött és
me látogatta a vármegye főispánját, alis-
pánját és a város több előkelőségét. Nagy-
Enyedről Balázsfalvára tért vissza, hol a
husvéti ünnepek alatt tartják meg püspöki
beigtatását, és csak azután tér vissza Lu-
gosra, állandó tartózkodási helyére.

— **Hymen.** Belle Lajos ajtoni ev. ref.
lelkész e hó 23-án tartja esküvőjét Fekete
Jolán kisasszonnyal, özv. Fekete Gyuláné
kedves és szép leányával, Nagy-Enyeden.
Gratulálunk.

— **Eljegyzés.** Dr. Tomcsik József ara-
nyosgyéresi gyógyszerész f. hó 16-án elje-
gyezte Barabás Anna kisasszonyt, Barabás
József egerbegyi ev. ref. lelkész kedves
leányát.

— **Erdészeti közgyűlés.** Alsófehér
vármegye alispánja, mint az erdészeti közig.
bizottság elnöke, a bizottság legközelebbi
gyűlését e hó 22-ére hívta össze a vár-
megye kis tanácskozási termében.

— **Piknik.** A jövő hó 2-án, hushagyó-
kedden rendezendő piknik fényes és jó
sikere érdekében lázasan buzgólkodik a
rendező bizottság. A meghívókat szétküldöt-
ték és az ivenk is köröztetnek, hogy kik
vesznek részt e kedélyesnek ígérkező, két
napra tervezett mulatságon. Mint minden
multság alkalmával, ugy most is megtör-
ténhetik, hogy olyan egyének, kik teljesen
kompetensek a meghívásra, tévedésből nem
kaptak meghívót. Ezért a rendező bizottság
e helyen is felkéri őket, hogy ebbeli kívá-
nalmaikat Hollós István bizottsági elnöknel
jelentsek be, ki is szokott és ismert előzé-
kenységével készséggel fog eleget tenni a
követelményeknek.

— **Ev. ref. egyházi közgyűlés.** Tu-

domásvétel végett e helyen is jelezzük,
hogy ev. ref. egyházközségünk f. évi febr-
ruár hó 28-án (vasárnap) délelőtt 11
órákor az új város háza dísztermében köz-
gyűlést fog tartani, az egyházi képví-
selőtestület 1/4-ed részben törté-
nendő megújítása céljából. A köz-
gyűlésnek tagja minden olyan ev. ref. vallásu
egyén, aki egyházi rovatalt fizet. Tekintet-
tel a tárgyalandó ügy fontosságára, felkér-
jük a tagokat, hogy jelzett gyűlésen minél
nagyobb számban megjelenni sziveskedjenek.
Gáspár János, főgondnok. Jancsó Sándor,
jegyző.

— **A n-nyedi testgyakorló egye-
sület** végleges alakuló gyűlését e hó 19-én
tartotta meg a tagok legnagyobb érdeklő-
dése mellett. Az alapszabály-tervezetet föl-
olvasták, s azt kevés módosítással el is fo-
gadta a közgyűlés; valamint a már megvá-
lasztott tiszti karon kívül dr. Jeney Elek
alelnöknek, Hollós Istvánt pedig pénztár-
noknak egyhangulag megválasztotta. A tag-
sági díj is megállapított a működő tag-
ok részéről 2 frt, pártoló tagok részéről
pedig 1 frtban. Ezuttal a 12 tagból álló
választmányt is egyhangulag választotta meg
a közgyűlés.

— **A Három Testőr** próbáit nagy
kedvvel folytatják szorgalmas műkedvelőink.
Mint az előjelekből megítélhető, a szelle-
mes ötletekben gazdag bohózat összevágó
előadása élvezetes estét ígér közönségünk-
nek. A próbák a leányiskola találkozó ter-
mében folynak s rendesen vendég-közönség
is vesz részt a kedélyes összejöveteleken.

— **Zárlatfeloldás.** Mint örömmel ér-
tesülünk, Nagy-Enyed városa a megszünt
sertés-vész folytán a zár alól feloldatott és
így már a sertés-vásárok minden akadály
nélkül tarthatók.

— **Vadászat.** Ritka szép vadász-zsák-
mányt hozott terítékre a legutóbbi napok-
ban azon egy néhány Nimrod, kik az alsó-
fügedi vadászterület tulajdonosainak szives-

— Tehát szeretsz?

— Igen — hebegém.

— Hogy vetted és miből vetted észre,
hogy én is szeretlek?

— Hát a néni ahányszor hozzánk jött,
mindig megsimogatta fejemet, mindig hom-
lokon csókolt, s mindig czukrot hozott!

— Hahaha! — nevetett a néni és kezdtem
magam nem jól érezni és el is szaladok, de
a néni erősen tartott — nagyszerű!

— Látszik, hogy férfi vagy, s látszik, hogy
már ebben gyakorlott vagy, mert, ugy-e, volt
még szerelmi kalandod?

— Nem volt, ez az első! — felelém szé-
gyenkezve.

— Mondd csak, Jankó, ki fog engem
gyöngé nőt a férjem és világ előtt megvédni,
ha szerelmi viszonyunk napvilágra jön?

— Én! — felelém önérzetesen.

— Elég erőt érzel magadban erre?

— Hogyne! — felelém már kevésbbé ön-
érezetesen.

Erre a néni, a „gyöngé nő”, balkar-
jával hirtelen derekamat körülfogva, hóna
alá emel, úgy, hogy fejem a hátán alól fi-
tyegett, arczczal a föld fele; testem derék-
szögét képezett s a jobb kezével kabátomat
fölemelve, nadrágtartóimat kigombolva.....

— E tisztos hely szent nevében megtil-
tom ezt tovább folytatni! — vágott közbe
Elemér, a nevetéstől majd eldőlve.

..... és a szögére — folytató Jankó

csak két ok bántott: a bajusznak még nyo-
mát sem tudtam fölfedezni, dacára ebbeli
szorgos igyekezetemnek; és hogy miért vesz
nekem a mama mindig oly szolid színű
nyakkendőt, miért nem vérpirosat, mint a
milyent a szomszéd asztalos legénye hord, kit
e miatt roppantul irigyeltem!

A légyott kitézött ideje alatt már ott
voltam. Unalmamat a sir-feliratok olvasásá-
val üzve el, s ellenállhatlan vágyat érezve,
egy fölfedezett madárfészékért a fára fel-
mászni, mit, tekintettel férfitulomra, új
ruhámra s a helyzet komolyságára, férfiasan
legyőztem, jobb és légyott-mentes időkre ha-
lasztva azt.

— Szervusz Jankó! hátra nézek, hát —
Jézus! Mária! a néni az ő maga valóságá-
ban és terjedelmében.

— Csókolom a kezét néni! — felelém és
hátrálni kezdtem.

— Miért huzódsz el tőlem? Tán nem
szeretsz? Vagy érzelmeimből gunyt akarsz
üzni?

— Oh nem, néni! szeretem, nagyon sze-
retem a nénit, mint... mint — semmi
hasonlat nem jutott eszembe — mint, mint
a legjobb diós tortát!

— Hahaha! nevetett a néni, — amit én ez
ünnepélyes perczen visszatetszőnek talál-
tam — de jere közelebb!

Vasmarokkal megfogta kezemet s maga
mellé huzott.

ségéből részt vettek a csütörtökön és pénteken megtartott vaddisznó-vadászaton. A vadászat iránti nagyobb mérvű lelkesedés és a szép zsákmány Tusón Gyárfás szászcsanádi földbirtokosnak érdeme, ki megszerzte híres „Csárdás” nevű disznó-üző kutyájával jött át a vadászatokra és ki e két napon három szép vaddisznót ejtett el. A fáradságot nem ismerő és bámulatos kitarással bíró derék vadász, híres kutyája segítségével mellett, eddigelé nem kevesebb, mint 80 drb vaddisznót ejtett el. Az enyedi vadász urak méltán köszönettel adózhatnak a szíves látogatásért, melynek ismétlését a híres vaddisznó-ölő megígérte.

— **A rendőrség és a hus.** Hogy illik ez össze? kérdehetik igen sokan. Hát mi nem is állítjuk, hogy nagyon összeilleszkednek, pedig van közöttük összefüggés, amennyiben a levágott hus olyan élvezeti cikket képez, melynek használhatóságára, közforgalomba bocsáthatóságára nézve a rendőrségnek is van valamelyes beleszólása, ha másképp nem, rendőrorvosi szempontból. Szóval mi laikusok úgy tudjuk, hogy minden levágandó marha előbb megvizsgálandó, azután látandó el a rendőrségnél őrzött bélyegzővel, hogy vágható, husa árusítható. Nos ez a bélyegzés nem is igen marad el (kivéve a kiveendő eseteket), hanem hogy az eljárás miként fogantatott, arra igen különös módot észlelhet a megfigyelő, annyit azonban készséggel elismerünk, hogy az nagyon egyszerű és rövid, t. i. legtöbb esetben abból áll, hogy az illető mézáros megállítja levágandó marháját a rendőrség előtt az utcza közepén, beszalad és kihozza a bélyegzőt, reá üti az áldozati baromra és ezzel az ügy elvégeztetett. A közönség ezen eljárás fényes eredménye gyanánt eszik napról-napra dráguló és napról-napra megfőzhetőtlenebb, megsüthetőtlenebb és megraghatatlanabb keménységű, kőkorszakbeli marhahúst, mely néha e czímen, máskor a változatosság kedvéért borjúhús czímen szerepel. Mi különben csak arra vagyunk kíváncsiak, mit szól ehhez a rendőrség, mit

— husos tenyerével olyan csapásokat mért, hogy daczára férfiúi mivoltomnak, ordítás és sírás nélkül képtelen voltam eltűnni.

— Nesze légyott! nesze kézzelfogható bizonyíték, nesze, nesze! — és a végtelennek tetsző „nesze” mindegyikét egy hatalmas ütés kísérte.

Végre letett s én félkezzelel nadrágomat tartva, szaladásnak vettem a dolgot. Utközben hoztam helyre, úgy, ahogy lehetett, toalettemet.

A sirkert kapujához érve, ott látom Gyulát.

— Hihih! — nevetett — jaj de felséges lefolyásu szerelmi kaland volt ez!

— Hát te láttad? — kérdém hűledezve. Persze, hogy láttam; tudva a légyott helyet és idejét, én is tanuja akartam lenni szerelmi boldogságodnak, hihihihih!

— Te Gyula! — szóltam elkeseredve — ha ezt valakinek elmondod, boszut, szörnyű és iszonyu boszut állok rajtad!

— Milyet?

— Visszakérem kölcsön adott piczulumat! Szemmel láthatólag megdöbben és ünnepélyes ígéretet tett, hogy soha senkinek elmondani nem fogja.

Nem is tudta meg senki, csak az egész város.

Jánky Kálmán.

a városon székelő állatorvos urak, kik a legnagyobb valószínűség szerint szintén hus-evők, de ők tudják legjobban, hívják-e valaha ilyen vizsgálathoz!? Mi azt hisszük, nem!

— **Uj gyógymód.** Dr. Mitzger Tivadar, Budapest egyik jeles orvosának hosszas kísérletezés után sikerült teljes uj alapokra fektetett oly gyógymódot feltalálni, mely a legmáskasabb ideg- és nemi betegségeket gyökerestől meggyógyítja. Az uj gyógymód hydro-elektrotherapiával kapcsolatos gyógyfénysugarak behatásán alapszik. Ezen találmány a jelen és jövő gyógymódja és már a laikusban is azt a benyomást kelti, hogy az orvosi gyógyászatnak hatalmas, fölülte fontos újítása és haladása. Hiteles okmányok bizonyítják, hogy majdnem reménytelen esetekben is meglepő sikereket mutat fel és így hivatalosan nemcsak hazánkban, hanem az összes világrészekben is a szenvedő emberiség jövője lenni. Az uj gyógymódot kizárólag dr. Mitzger alkalmazza (Budapest, Teréz-körút 44. szám) Hydro-Elektrotherapiai Rd. Intézetében, mely mintaszertűen a modern orvosi tudomány elsőrendű vívmányainak megfelelően van berendezve.

— **Nyilvános számadás és köszönet.**

A balászfalvi társalkodó egyesület f. hó 13-án rendezett, kiválóan sikerült táncestélyén az az összes bevétel 123 frt 50 kr volt, melyből levonva a 70 frt kiadást, maradt tisztán jövedelem 53 frt 50 kr. Felülfizettek Simonffy Alajos 4 frtot, özv. Mendl Simonné, Gulácsy József 3—3 frtot, dr. Dávid Elek, Bretter József, Sinberger Salamon, Jánza János 2—2 frtot, Mendl Jakab, dr. Rohonczy Béla, Munteán Simon, Heisikovits Lipót, Gál Miklós, Csizsár László, Bretter Leopold, Ungár Gyula, Csegezi Árpád, Deán Valér 1—1 frtot, dr. Popp Sándor, Ágoston Géza és Sinberger Éliás 50—50 krt. Kedves kötelességet teljesítünk, midőn Balászfalva és vidéke hazafias közönségének az estélyi fényes erkölcsi és anyagi sikerének biztosításáért, a t. felülfizetőknek egyesületünk üdvös céljainak támogatására irányult áldozatkészségéért — egyesületünk nevében — hálás köszönetünket nyilvánítjuk. Balászfalva, 1897. febr. 17. A rendező bizottság.

— **Magy. kir. honvédenekar.** Végre megértük azt is, hogy van m. kir. honvédenekarunk. Valóban élvezet is ezeket a derék fiukat végig hallgatni, mily lelkesen, mennyi tudással és mily precizitással játszanak esténkint a Vigadó épületében lévő, kiváló eleganciával és rendkívüli kényelemmel berendezett Eger váry éttermeiben. Nagyon természetes, hogy a hangulat emeléséhez nagy mértékben hozzájárulnak Eger váry pompás borai, a figyelmes kiszolgálás, jutányos árak s különösen magyar, olasz, francia és angol konyhája, mely a világ bármely nyenczét is kielégítheti. Mindezt összevéve, nem is csodálható, hogy Eger váry éttermei nemcsak a főváros illusztris közönségének, hanem a vidékről felránduló előkelőségeknek is kedvencz helyévé vált.

Közgazdaság.

Adatok a „Duppai zab” termeléséről az 1896. évben.

Az alsófehérvármegyei gazdasági egyesület 1896. év tavaszán a drassói uradalomból öt métermázsa eredeti mag után termelt „Duppai zab” vetőmagot szerzett be, mely mennyiséget egyesületi tagjai között termetési kísérlet végett kiosztotta, el akarván érni ezáltal azt, hogy vármegyénkben egy tagadhatlanul jó minőségű, továbbá vármegyénk éghajlati viszonyainak megfelelő zabminőség nagyobb mérvben tétessék kísér-

let, főleg pedig termelési eljárás eszközevé. A tett termelési kísérletek arról tanuskodnak, hogy e zabfajta bevált, mint alkalmas faj arra, hogy a vármegyében a további, folytatódólagos termelések vele megtétesse-nek, miért is eme tapasztalatok alapján gazdasági egyesületünk a folyó év tavaszán szintén oszt ki duppai zab vetőmagot tagjai között, és a jelentkezők általam készségesen előjegyeztetnek.

Az 1896. évben elért termelési eredményeket az alábbi kimutatásban foglalva össze, a gazda-közönség tájékozása végett a következőkben közöljük:

Balog Dezső Magyar-Igenben 1 hold 1200 □-öl területen elvetett 1 mm. (2 hl.) magot 1896. márczius 29-én; a cséplés után nyert 21.06 mm. (41 hl.) szemet; szalma és polyva 28 mm. (4 szekér). Őszi szántásba vetve, trágyázott helyre; előnövény tengeri volt.

Br. Bánffy Kazimir Fugadon 1200 □-öl területen elvetett 0.60 mm. (1.20 hl.) magot 1896. márczius 29-én; a cséplés után nyert 3.55 mm. (7.00 hl.) szemet; szalma és polyva 10 mm. (1 szekér). Tavasz szántásba vetve, trágyázatlan helyre; előnövény zab volt.

Dezső Zsigmond (Ápahida) 1200 □-öl területen elvetett 0.50 mm. (1 hl.) magot 1896. április 8-án; a cséplés után nyert 3.00 mm. (6.00 hl.) szemet; szalma és polyva 8 mm. (1 szekér). Őszi és tavasz sekély szántásba, ugar után.

Gáspár János (Maros-Csúcs) 1260 □-öl területen elvetett 0.60 mm. (1.20 hl.) magot 1896. április 10-én; a cséplés után nyert 8.10 mm. (16.69 hl.) szemet; szalma és polyva 9 mm. (1 szekér). Tavasz szántásba, trágyázatlan helyre; előnövény őszi buza volt.

Pogány János (Ispánlaka) 1 hold 200 □-öl területen elvetett 0.90 mm. (1.60 hl.) magot 1896. márczius 28-án; a cséplés után nyert 3.00 mm. (6.00 hl.) szemet; szalma és polyva 8 mm. (1 szekér). Tavasz trágyázott szántásba; előnövény kukorica volt. Jég és vihar sok kárt tett benne.

Vadady Gergely (Sárd) 1 hold területen elvetett 0.70 mm. (1.40 hl.) magot 1896. márczius 25-én; a cséplés után nyert 12.00 mm. (24.00 hl.) szemet; szalma és polyva 20 mm. (3 szekér). Őszi szántás trágyázott földbe.

Dancs Mózes Nagy-Enyeden 13.40 □-öl területen elvetett 0.20 mm. (1.40 hl.) magot 1896. április 4-én; a cséplés után nyert 3.50 mm. (7 hl.) szemet; szalma és polyva 8 mm. (1 szekér). Tavasz szántásba, jég verte.

Termeltetett tehát 7 kat. holdon 5 métermázsa = 9.60 hl. zab vetőmag után 54.21 mm. = 107.69 hl. szem, egy hold átlagtermése 7.74 mm., vagyis 15.37 hektóliter.

Eme termelési kísérlet arról tesz tanuságot, hogy már az első termelési évben jó közép termést adott (értem átlagban) a duppai zab, tehát további termése indokolt.

A Duppai zabbal még vármegyénkben Zeyk Dániel ur tompaházi gazdaságában is tétetett kísérlet, és ott, amint értesültünk, eme zab 17.50 métermázsa termést adott kat. holdanként.

Ajánljuk tehát ezen már meghonosodott zabnak vármegyénkben minél nagyobb mérvben való termelését gazda-közönségünk figyelmébe.

Nagy-Enyeden, 1897. február 15-én.
Székelyhidy Viktor
gazd. egyesületi titkár.

Buza leg
" köz
Kétszer

Rozs leg
" köz

Zab leg
" köz

Kukorica

Burgonya

Szalma leg

Bikkfa

Cserfa

Tölgyfa

Faszén k

Marhahus

Sertéshus

Szalonna

Disznósz

Vöröshag

Fokhagym

Meteor

Nap	Óra	h
		7
17	2	9
		7
18	2	9
		7
19	2	9
		7
20	2	9

Kilátás:

* A lég

Hő C° fok

E = kelet,

Borulat fok

méterekben

▽ = dara.

Es az e

a szép kis

tek, mint

Mert há

mesék a b

gyermeki

mélyén. Ill

nezték ki

lán a jelen

Esztikén

rab, de tel

mek sokasá

nem fiatal

gadt észsze

érzelemnek

hiv az iró

Piaci árak.

Nagyenyed, 1897. február 18.

Buza legjobb	1	véka	1—
" közészerü	"	"	—90
Kétszeres legjobb	"	"	—80
" közészerü	"	"	—75
Rozs legjobb	"	"	—80
" közészerü	"	"	—75
Zab legjobb	"	"	—50
" közészerü	"	"	—54
Kukorica (tengeri)	1	véka	—60
Burgonya	"	"	—30
Széna legjobb	egy szekér	"	8—
Szalma legjobb	"	"	2—
Bikkfa 1 köbm. keresztirányú nélkül, 1 m. hosszú	3	50	3-50
Cserfa 1 " " " " " " " "	1	"	2-50
Tölgyfa 1 " " " " " " " "	1	"	3—
Faszén kemény	egy hektoliter	"	1-80
Marhahús	1 kilogramm	"	—36
Sortéshús	"	"	—52
Szalonna	"	"	—72
Disznósír	"	"	—80
Vöröshagyma	"	"	—
Fokhagyma	"	"	—

Meteorologiai jelentés febr. 17-től febr. 20-ig.

Nap	Óra	Légnyomás 700+	Hő	Szél iránya és erő- sége	Borulat	Csapadék	Hő napi max. min.
17	7	74.5	-8.8	NW ₁	10	—	
	2	72.0	-2.9	N ₂	10	—	-2.3 - 8.8
	9	72.1	-4.2	N ₂	10	—	
18	7	72.0	-3.2	—	0	—	
	2	73.1	+2.6	S ₂	0	—	+3.6 - 9.0
	9	76.5	-2.4	—	0	—	
19	7	78.8	-8.6	N ₂	3	—	
	2	77.0	+0.3	NW ₂	1	—	+1.0 - 8.6
	9	77.1	-3.9	NW ₂	0	—	
20	7	77.4	-6.5	NW ₂	10	—	
	9						

Kilátás: Száraz, enyhülő hőmérséklettel.
 * A légnyomás tenger színére van átszámítva. —
 Hő C° fokokban. Szél iránya: N = észak, S = dél
 E = kelet, W = nyugat. Szél erőssége = 1—10-ig.
 Borulat foka = 1—10-ig. Csapadék mennyisége milli-
 méterekben értendő. ● = eső, * = hó, ▲ = jég
 ▽ = dara.

C s a r n o k.

Alakok.
A jukker asszony.
 — Elbeszélés. —
 Írta: Molnár Gyula.
 (Vége.)

És az esküvő nemsokára végbe ment és a szép kis Esztiike illuziói is tova röppen-
 tek, mint a megriasztott madárkák.
 Mert hát voltak a fiatal leánynak illuziói,
 mesék a boldogságról, miket az ártatlan,
 gyermeki lélek szövöget titokban a szív
 mélyén. Illuziók, melyek rózsás fényben szí-
 neztek ki számára a jövőt, kárpótlásul ta-
 lán a jelenért.
 Esztiikének szive volt, parányi kis husda-
 rab, de telve az ideális gondolatok és érzel-
 mek sokaságával, és ezt az egyetlen kincset
 nem fiatalleányos könnyelműséggel, de hig-
 gadt észszel, megfontolva, annak az isteni
 érzelmeknek hatása alatt, mit szerelemnek
 hív az író és költő egyaránt, odaajándékozta

egy alig husz éves ifjunak, ki a budapesti
 egyetemen a magyar nyelv és irodalmi sza-
 kon képezte ki magát tanárrá.
 Gyermekkorától fogva fejlődött ki közöt-
 tük a baráti érzelmek, melyet a távollét ki-
 nos napjai a serdülő lelkekben a legforróbb
 vonzalomra érlelt meg.
 Guthay Lőrincz egy adótárnoknak volt a
 fia és nemcsak csinos külsejű, de lelki tu-
 lajdona folytán is megérdemelte a leányka
 ragaszkodását.
 Minő szép költemények jelentek meg ez
 időtt a fővárosi lapok hasábjain: az ifju dal-
 nok tollából, ki verset irt ideálja szépségé-
 ről, kelleméről, hajáról, lelkéről, szemeiről,
 melyek csak neki tündökölnek libbenő
 fényvel, igaz szeretettel!
 Minő gyerekes, naiv tervezgetéseknek
 volt színhelye Tárnokyek kertjében a sűrűn
 benőtt lugas, hol az ifju a leányka kezét
 fogva tartá és szelid hangján ismételtette
 talán ezerszer is már:
 — Még két év, Esztiike! . . . Alig várom
 azt az időt, hogy végezzek . . . Kinevezte-
 tem magam a fővárosban tanárnak és . . .
 és elveszem magat, feltéve, ha maga meg
 szeretni fog még! . . . Mondja, Esztiike,
 szeretni fog-e igazán? . . .
 — Igazán! — felelte meggyőződéssel a
 leányka.
 — De lássa, az élet sokféle furcsa hely-
 zeteket teremt meg, — folytatá az ifju — te-
 szem fel, míg én Budapesten tanulmányai-
 mba mélyedve, a nélkül, hogy magáról pil-
 lanatra is megfeledkezém, magat megkérné
 valami gazdag ember, hozzá meene-e, ha a
 mama nagyon akarná? . . . Lássa, oly könny-
 nyen megeshetik az ilyesmi, Esztiike! . . .
 — Soha, Lőrincz, soha! . . . Inkább meg-
 halnék, de csak magához maradok mindvég-
 ig hű! . . .
 A szüziés pirulással védekező leányt ma-
 gához szoritotta az ifju, és megcsókolta,
 lassan, ünnepélyesen, mintha jegyese lett
 volna.
 És alig pár hét múlva Esztiiket oltárhoz
 vezette a kopasz, deres szakálu, vén Tor-
 may Balázs, gyönyör-ittas tekintettel legel-
 tetve szemeit a leányka tizenhat esztendő
 viruló szépségén.
 Mennyit sirt a leányka ez időtájban! Ál-
 matlan éjszakák kekes karikákat vontak a
 szemei alá. Iszonyu erőfeszítéseket tett, küz-
 ködött édes anyja könyei és testvérei un-
 szolásával. Aztán okokat hoztak fel: a esa-
 lád lesz megmentve e lépés folytán a szé-
 gyenletes meghurcoltatásoktól, melyektől
 az ügyvéd oly könnyen megszabadítja őket.
 Oh! a vén kópé értett ahhoz, hogyan
 kell saját részére kihasználni a helyzet si-
 ralmas voltát!
 A fiatal leányka térdepelve könyörgött a
 szent Szűz képe előtt, áhitatos lelkét fel-
 tárva az Isten anyja előtt, oltalmat, védel-
 met kérve kínos körülményei közepette, fo-
 gadalmával, melyet ifjának tett, és anyja
 iránti tisztelete és kötelessége felett töp-
 renkedve.
 És hiába kért tanácsot, a kép hallgatott
 és szive csaknem meghasadt a nehéz meg-
 próbáltatás vihara alatt. Aztán hát gyerek
 volt még, kit az élet nem ruházott még fel
 erőt meghaladó ellentállási képességgel, és
 a szegény, szerelmében oly erősnek hitt
 leányka megtörtött, mint egy alig kifeszlett
 rózsabimbó, melyet a juniusi szellő véletle-
 nül leroppant a száráról.
 Csak legalább Lőrincz oldala mellett lett
 volna?!

De az ifju messze volt és bár hívta fá-
 jón, remegéssel, az nem jelent meg.
 És Tormay Balázs, kit az emberek el-
 neveztek „jukker asszonynak“, mert azon
 idő óta, hogy férjhez ment, mulatott, viga-
 dott, udvaroltatott magának és általában
 férfias kedvteléseknek adta át magát, most
 is, mikor a cigány a szebbnél szebb nótá-
 kat játsza, mialatt férje bágyadtan alszik
 az asztal végén és vidámképtű férfiak léha
 bókjait hallgatja, gondolatai tova szállnak
 egy bohó, szerelmi bánatában csalódott ifju-
 hoz, ki „Fájdalmak“ czim alatt adja ki a
 lélekhez szóló igaz érzéstől áthatott verseit,
 melyeket a kritika is kedvezőleg fogadott,
 mert meglepte az a közvetlen hang, mely a
 sorok közt nyilvánul.
 És míg a cigány fülébe huzza a „nagy-
 ságos asszonynak“ az Ó nótáját:
 Hűtlen lettél, mással éled világod,
 Tán most esőkölt meg az urad, hogy a szavad elállott?
 Elébe tűnik egy érdekes, betegségtől
 halvány arc, mely kísért álmában, ébren-
 létében.
 És megjelent egyszer előtte — az ura
 éppen valami tárgyaláson volt — Lőrincz.
 — Eljöttem, — úgy mond — hogy a bol-
 dogságához ószinte kívánataimat én is ki-
 fejezem. Legyen boldog nagyságos asszo-
 nyom, hiszen a rombadölt illuziók árán szer-
 zett boldogság oly tartós és oly igaz szo-
 kott lenni. Bocsásson meg, de kötelességem-
 nek tartottam fölkeresni, hogy átadjam
 eme fűrtöket, melyekhez egy bohó ifju kö-
 tötte hozzá imé teljesült reményeit . . .
 Különbösen csókolom a kezeit . . .
 És távozott szó nélkül, a nélkül, hogy
 visszafordult volna, pedig ki tudja, mi törté-
 nik, ha visszafordul? Meglátta volna, hogy a
 szép asszony görcsösen markolja meg bal-
 kezével a széket, míg jobbajával a kebléből
 kipattanni akaró szívet szoritja vissza, aztán
 ájultan terült el a szőnyegeken. Talán más-
 képp alakult volna közöttük a viszony, ta-
 lán titkos boldogságról regélhetett volna
 lelkük, mely egymásé volt, de hát az ifju
 önérvényes és becsületes ember volt.
 Eh! felre ezekkel az emlékekkel, mely
 benépesíti és mohossá teszi az agyat.
 A jelen pillanatai nem valók arra, hogy
 ostoba, érzélgő dolgokkal bibelődjék az
 ember.
 — Éljen a nagyságos asszony! — kiálta-
 nak a pezsgőző urak, poharukat sorba koc-
 czintva össze a szép asszony poharával, ki
 már jókedvűen nedvesíti meg piros ajkait a
 habzó folyadékkal, talán maga sem vevé
 észre, hogy véletlenül egy hamis könyecsepp
 behullott a karsu pohárba, míg a többi
 felitták mély, sötét tűzű szemei.
 Felriad a zajra a férj is, és lelkesen in-
 teget a feleségének.
 — Szervusz mama!
 Oh! hogy gyűlöli e pillanatban a szép
 asszony az urát. Valami határozott dacz ül
 ki a vonásaira, melyet a jókedv pajkos hul-
 láma sem képes eloszlatni onnan.
 — Ugy-e bár, enyém a szupé-csárdás?
 — kérdi a fiatal szolgabíró.
 — Nagyságos asszonyom nekem ígérte!
 — felelte a gyógyszerész, tündöklő szemeit
 felnyitva.
 — Hohó urak, majd csak utánam követ-
 keztek — felelte az egyik földbirtokos.
 — Ugyan hagyjanak békét! — felelte
 ingerülten a szép asszony. — Fáj a fejem!
 Majd valami hirtelen gondolatától megka-
 patva odaszól az urához:

— Haza megyünk, Tormay Fogas-son be! . . .

— Parancsára, Eszti!

És a férj, mialatt az udvarlói valóságos lamentálást visznek végbe a szép asszony távozása felett, kiadta rendeleteit.

Mikor a hintó a szép asszonnyal kigördült a korridorról, a fiatal udvarlók egymásra néztek:

— A szép asszonynak ma valami baja van . . . hisz oly szeszélyes hangulatban volt! — szóltak.

És pezsgős palaczkok durrogásában ke-restek maguknak feledést. Azt hiszem, hogy pillanatra meg is találták.

Szerkesztői üzenetek.

Előfizető, Gyulafehérvár. A „Pester Correspondenz” naponként jelenik meg magyar, francia és német nyelven. Előfizetési ára egy évre 300 ft. A ki-egyezés óta áll fenn; munkatársai közé számítottá annak idején Deák Ferenczet, gr. Andrássy Gyulát és Tisza Kálmánt.

Jegyzőjelölt, M.-Igen. Közvetlenül a tavaszi köz-gyűlés előtt.

Undino. Undinének egyik dolgozó társunk a kö-vetkezőket feleli: Melyik szerelem boldogabb: az, mely betelt . . . vagy a másik, mely örökké vágy marad? . . . Legjobb felelet reá a tapasztalat. Vizsgálja meg saját magát a multban, mikor igazán szerelmes vala s mi-kor vágya, hitünk szerint, betelt, s ma, midőn új sze-relme, amint állítja, csak a vágyakozás ideális hatá-rai között mozog! Az eredményben a boldogság csak a multé lehet. A szerelmnek, mely a vágyakozás ha-tárai között a reményből táplálkozik, szomorú sorsa van: senyved, de egyidejűleg senyveszt is, s ezért attól mindenképp jó mihamarabb szabadulni. De nem féljük őt, asszonyom! Ki annyira szenvedélyes, mint ön, az vágyait realizálni is képes.

Virilis, Nagy-Enyed. Mint mult számunkból észlel-hette, a rovat ki nem maradt, de jelenben ritkábban aktualis, mint pl. 94 és 95-ben.

Részvényes, Brassó. Legyen nyugodt, lapunk ki-adása mi változást sem fog szenvedni.

Gazda, Vingárd. Forduljon, kérem, Székelyhíd Vik-tor egyleti titkárhoz; lakik Nagy-Enyeden.

Fordító, Nagy-Enyed. Aligha akad kiadó, ki elvál-lalná; nagyon is szakszerű és kiadása igen nagy kül-tiségekkel jarna. Próbálja meg a Reklám cégénél Liposé-ben.

Alarezos, Tövis. Sajnáljuk, de ilyen közvetítésre nem vállalkozhatunk; a troubadourok ideje rég lejárt.

Szép asszony, M.-Ujvár. Nőtlen, 35 éves. Verseczet képviseli, pár év előtt tudóbajos volt. Ezért nem nősült.

Pályázó, Abrudbánya. Forduljon csak bizalommal hozzá; ha lehet, segíteni fog.

Bakfis, Enyed. Csuful kikapott.

Szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÜRÖK BERTALAN.

Kiadó:

Nagyenyedi Könyvnyomda és Papíráru-gyár részvénytársaság.

Nyomatott a Nagyenyedi Könyvnyomda és Papíráru-gyár részvénytársaság könyvnyomdájában.

Sz. 233—1897. tkvi

Árverési hirdetményi kivonat.

A vizaknai kir. járásbíró-ság mint telekkönyvi ható-ság közhírre teszi, hogy Kohn Hermáné s társai végre-hajtatónak Grilla Mária szül. Zsurzs s társai végrehaj-tást szenvedők elleni 125 ft tőke követelés és jár iránti végrehajtási ügyében a gyulafehérvári kir. törvényszék területén a vizaknai kir. járásbíró-ság területén levő Örményszékes község határára fekvő 209 sz. tkvben A+ 2—13 r. sz. 686, 762 B. 1332, 1333, 2284, 2637, 2974 B. 3187, 3207, 3208, 4396, 4610, 4611, 4689 I. 4756, 4757 hr. sz. ingatlanokból özv. Zsurzs Mária szül. Bunyát illetett jelenleg Zsurzs Mária férj. Grilla Andreiné, Zsurzs Vaszi és Zsurzs Tódor nevén álló felelő rész kikiáltására az árverést 423 ftban ezennel meg-állapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi márczius hó 8-ik napjának d. e. 10 órája Örményszékes község házána-leendő megtartása nyilvános árverésben a megállapított kikiáltási áron alul is el fognak adani.

Árverezni szándéko-zók tartoznak az ingatlanok becs-arának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. 60. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminis-teri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpá-pírban a kikiáltott kezehez letenni, avagy az 1881. 60. t.-cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismer-vényt át szolgáltatni.

A kir. járásbíró-ság mint tkvi hatóság. Vizaknán, 1897. évi január hó 28-án.

Szentmiklósi József,
kir. aljbíró.

1031 1—1.

EGÉSZEN FRISSEN ÉRKEZETT.

Tisztelettel értesítjük az építető közönséget, vállalkozókat és hivatalokat, hogy bizományosunk **Bisztricsány Lajos** urhoz Nagy-Enyedre nagyobb mennyiségű

Roman és Portland cementet

küldtünk. A becsini cement legjobbnak bizonyult minden gyárt-mány felett. Bizományosunk bármely allomásra a fentebbi becsini gyártmányokból legolcsóbban szállit bármekkora mennyiséget.

Tisztelettel

BECSINI CEMENT UNIÓ.

Nagyenyedi bizományosunk **Bisztricsány Lajos** ur **1 frton felüli vetemény- és virágmagvak ren-de-lésénél 5%-ot visszafizet** a rendelőknek. A magvak jóságáról és frissességéről jót állunk.

Mauthner Ödön.

Korona-tyukszem- és szemölcs-tapaszt min-denkinék ajánlok. Egy doboz ára 30 kr. Biztos eredmén-yről szavatolok, ellenben a pénzt teljesen visszaadom. **Friss caviárt, angolnát, pisztrángot, szárdiniát és orosz halakat** jutányosan ajánlok.

Legjobb **Vermorell permetező** és külön részek is lesznek raktáron, valamint legjobb, legerősebb **kékkő**.

Teljes tisztelettel

Bisztricsány Lajos.

1028 1—52

Friss székely túró és csirke mindig kapható.

STEÁRIN GYERTYA EGY CSOMAG 35 KRAJ CZÁR.

JÓ IZŰ CUBA-KÁVÉ KILOJA 160, 2—210.

Vendéglő-kiadás.

A marosujvári ev. ref. egyház a Mikó-utcában lévő 4 szobás ujonan épített külön konyha és szobával ellátott, 1200 veder bor kelendőséget s ennek megfelelő sör-, pálinka- és ételfo-gyasztást feltűntető

vendéglőjét

1897. évi ápril 24-től hat egymásután következő évre **bérbe adja.**

Nyilvános árverés napja **márczius 12-ke d. u. 3 órakor** a lelkési lak hi-vatalos helyiségében.

Ha kivevő az egyház borát árulja, kikiáltási ár 500 ft, ha pedig saját bo-rát: 700 ft. Tíz százalék bánatpénz előre leteendő; írásbeli zárt ajánlat is elfogadtatik az irt napig.

A szerződés a lelkési hivatalnál meg-tekintethető. Megjegyezzük, hogy a piac 1898-on kezdve a vendéglő közvetlen közelében lesz.

Az ev. ref. egyház gondnoksága ne-vében.

Maros-Ujvár, 1897. február 11-én.

Jancsó Lajos,
ev. ref. lelkész.

1026 3—3

Pénzkölcsön

birtokra, házakra, gyárakra és gőzmalmokra első helyű betáblá-zásra 40 évre 4 1/2 százalékra, 50 évre 4 százalékra, 2-ik és 3-ik helyű betáblázásra 6 százalékra.

PÉNZT

váltóra 5—6 százalékra 10000 frtig gyorsan és discretio mellett szerez, valamint drága adósságo-kat konvertál, ugyszintén váltókat leszámítottat **Schwarz Márton, Budapest, VII. Miksa-utca II. sz.**

Kitűnő referenciákkal szolgálhatok. 1001 6—10

Olcsó cseh ágytó!

5 kl. új, jó, fosztott, por-mentes — — 4 frt 80 kr.
5 „ jobb minőségű — — 6 „ — „
5 „ hófehér puha fosz-tott pehely 9, 12, 15 „ — „
5 „ fél pehely 6, 7, 20, 9 „ — „
5 „ hófehér puha fosztatlan pehely 12—15 frt.
Pehely 1,80, 2,40, 3.—, 3 frt 30 kr 1/2 kilónként.
Kitűnő paplanok 2 frt 30 krtól feljebb.
A szállítás bérmen-

esen, utánvét mellett történik.

Felcserelés és visszavétel nincs kizárva, ha a posta-díj megtérítettik.

Megrendeléseknél kérem jól megfigyelni az címet.

Benedikt Sachsel, Klattau, 409. Böhmen.

942 12—20